

Tặng Nguyễn Lương Ngọc

Những chút hồ buồn trong lá rụng
Bị nhàu ai tưởng dưới trẫm chân.
Bông hoa rút cánh, rơi không tiếng;
Chẳng hái mà hoa cũng hết dần.

Dưới gốc, nào đâu thấy xác ve,
Thế mà ve đã tắt theo hè.
Chắc rằng gió cũng đau thương chứ;
Gió vỗ ngoài kia ai có nghe ?

Hôm nay tôi đã chết theo người
Xưa hẹn nghìn năm yêu mến tôi;
Với bóng hình xưa, tấm tiếng cũ,
Cách xa chôn hết nhớ thương rồi

Yêu vui xây dựng bởi nguôi quên.
Muốn bước trong đời, phải dậm trên
Muôn tiếng kêu than thầm lặng lặng.
Nhưng hoa có thể cứ lâu bền.

Ờ nhỉ ! Sao hoa lại phải rơi ?
Đã xa, sao lại hứa yêu hoài ?
Thực là dị quá - Mà tôi nữa !
Sao nghĩ làm chi chuyện nhạt phai?